

fremfætte, skal jeg dog fremhæve, at jeg fra mit Standpunkt særlig maa hævde, at Folkethinget lige overfor de vestindiske Der har gjort Meget, har gjort sin Pligt, ja vist nok endog Mere, og at særlig den Side, hvortil jeg hører, har paavist nogle af de Misligheder, som gik i Svang derovre paa Derne og da særlig en Hovedmislighed, som dersom den i Tide var bleven rettet, vilde have gjort, at der efter menneskelig Beregning var Grund til at tro, at Sittlingen nu vilde have været en anden. Det kan ikke negtes, at Styrelsen af de vestindiske Der geraader, jeg vil ikke sige os, men de Styrende til meget liden Vre; ved de Styrende sigter jeg haabe til Overbestyrelsen her hjemme og til Styrelsen derovre paa Derne, og dog har Styrelsen paa de vestindiske Der haft alle mulige Betingelser for at være en god Styrelse. Jeg skal kortelig oplyse dette. Indbyggernes Antal paa de vestindiske Der er 38,000; deraf er de mandlige Individuers Antal over 25 Mar 7,500 og Bælgernes Antal ca. 500, af hvilke det igjen efter de foreliggende Oplysninger er de ca. 200 Bølgere, der afgjøre Bølgene; 200 Bølgere have altsaa Styrelsen i deres Haand derovre paa Derne, og Styrelsen skalde dog væsentlig ligge derovre. Der var altsaa efter ikke faas Mening Betingelserne tilfede for en god Styrelse, thi Valgretten er der saa indskrænket som vel mulig; hvem man end vil give Skylden for Ulykkerne derovre, saa kan den i ethvert Tilfælde ikke ligge hos den almindelige Valgret — jeg har nu en anden Opfattelse af den almindelige Valgret. Her er et Punkt, hvor altsaa Skylden ikke kan hvile paa den almindelige Valgret, hverken derovre eller her hjemme. Jeg skjønner ikke bedre, end at, jeg vil ikke sige vi — men de derovre — thi Styrelsen har i alt Fald i de sidste Mar væsentlig været hos Bølgene paa Derne derovre — kun have liden Vre af Styrelsen, og det, hvad enten jeg ser tilbage til den Tid, der er nærmest forud for den frie Forfatnings Indførelse her i Landet, eller jeg ser hen til Tiden efter 1849. Det vil erindres, at Christian den 8de i Maret 1847 — saa vidt jeg mindes, var det paa Dronningens Narssdag — udgav en Forordning om, at fra en vis Datum skalde alle de, der bleve fødte af Slavebefolkningen, være frie. Men hvad skete paa de vestindiske Der? Man gjorde Oprør, fordrede Friheden og tiltvang sig den ogsaa under en, som det synes, temmelig raadvild Guvernør, og vi fik den Gang temmelig store Omkostninger i den Anledning. Altsaa i det, der skete herfra, var der Intet — der var vel Noget, men det kom i alt Fald enten forfildt eller for tidligt — som kunde give Anledning til store Omkostninger for Møderlandets Vedkommende. Siden den Tid — jeg skal naturligtvis ikke gaa i Detail med Hensyn til, hvad der er foregaaet fra 1849 til 1863, men blot pege paa enkelte Hovedpunkter — fik vi Kolonialloven af 27de Novem-

ber 1863; men de Forudsætninger, som man gik ud fra ved Koloniallovens Udstedelse, ere i enhver Hensende bristede, og det uagtet man vistnok heller ikke her kan sige, at den almindelige Valgret har gjort sig skyldig i noget Overgreb eller noget Ulykkebringende, thi det var, som bekendt det høje Rigsraad i Forbindelse med Regjeringen, der den Gang affattede Kolonialloven af 27de November 1863. Alle Forudsætninger for denne Koloniallov ere saa fuldstændig bristede, thi det var — hvad man kan læse i Motiverne fra den Gang — en Forudsætning, at Kolonierne herefter skalde styre sig selv, ogsaa med Hensyn til deres økonomiske Affærer, som navnlig var det vigtigste. Det var en Forudsætning, at Derne skalde være istand til i saa Hensende ikke alene at styre sig selv, men at de endog skalde kunne give et passende Bidrag til Møderlandet. Dette Bidrag blev i Begyndelsen ansat til 28,000 vestindiske Daler; men i Motiverne hedder det, at der er ingen Tvivl om, at det siden kan blive Mere. Alle disse Forudsætninger om Selvstyrelse og om økonomisk Selvstyrelse ere fuldstændig slaaede feil. Man ophævede dengang ogsaa den Beskyttelsestold, som de vestindiske Der indtil den Dag havde haft. Saa kom den amerikanske Handel, som lovede os Guld og grønne Skove, og som synes at have forarsaget, imens den stod paa — og den stod ikke saa kort Tid paa — at de vestindiske Der levede i den glade Forestilling, at der vilde oprinde en sand Gulddalder for dem, og at der jo ikke var nogen særlig Grund til at tage sig videre sammen. Det synes af nogle Bilag, der foreligge til Betænkningen fra 1870—71 over de vestindiske Sager, at der har gjort sig nogen Sløvhed gjældende derovre, og det kan jo være undskyldeligt og rimeligt nok i Betragtning af Haabet om den Gulddalder, der skalde komme. Om den vil komme, er jo en anden Sag, derom udtaler jeg mig ikke; men aldrig saa snart var denne Handel til Ende, før det viste sig, at Koloniallovens Forudsætninger ganske vare bristede. Den samme Minister — jeg bebrejder ham det forøvrigt ikke — der væsentlig har ført Kolonialloven igennem, fremkom med et Forslag til, at der skalde gives dem et Laan paa 1,000,000 Kr. eller omtrent 250,000 vestindiske Daler, og at der desuden skalde gives dem en aarlig Hjælp, for at Udførselstolden for Derne kunde blive ophævet. Dette Thing vilde den Gang ikke gaa ind derpaa; man sagde, at det var helt andre Forudsætninger end dem, Kolonialloven var bygget paa, og man havde tillige den Opfattelse, at hvis der foregik en Omdannelse i Koloniernes Bestyrelse, vilde Koloniallovens Forudsætninger vise sig at holde Stik. Det var omtrent de Forudsætninger, som det Udvælg, der var nedsat 1870—71, og som General Naasløf var Ordfører for, gik ud fra. Jeg tror, at der i disse Bilag er givet et saa tilstrækkeligt Material af Oplysninger, saa at man vel endog saa til